

to danske Herrer, hvis Navne Jytte af Skamfuldhed fortav. Den ene var nemlig tykke Møller, som Karsten havde knyttet til sig med noget, han kaldte Venskabs-Prioriteter; den anden var en yngre københavnsk Kunsthandler, der aabenbart ogsaa havde en Part i Møller og derfor ikke gerne slap ham af Syne.

Af Hensyn til den udenlandske Gæst havde Jytte gjort sig en Del Umage med Anretningen. Der var bleven dækket op med en Overflodighed af kolde Retter; dertil Salater og Geleer af den mest udsøgte Art. For at oplive Moderen, der var stærkt nedtrykt efter flere Dages Sengeleje, forsikrede hun, at Aftenen havde været meget vellykket.

Sandheden var dog den, at det hele havde været en grim Oplevelse, som hun helst ikke tænkte paa. For det første havde deres Gæster ladet vente paa sig i over en Time, og da de endelig kom og blev sat tilbords, var det let at mærke, at de lige havde rejst sig fra en gigantisk Middag. Som det ogsaa efterhaanden fremgik af Samtalen, havde de i otte Dage turet rundt i Byen og til Ære for den norske Gæst afsøgt dens bedste Spisesteder. Resultatet var blevet, at de i Øjeblikket næsten ikke taalte Lugten af Mad. Synet af hendes overdaadige Opdækning gjorde tydelig et dybt forstemmende Indtryk paa dem alle. Da den varme